

Pinksteren

Pinksteren heeft voor veel mensen iets feestelijks. Het is geen ‘moeilijk’ feest en wordt geassocieerd met geestdrift en optimisme. Vaak is het al mooi weer en mensen zijn geneigd er op uit te trekken.

Volgens het verhaal uit de Handelingen van de apostelen kregen de leerlingen van Jezus het heilige vuur. Eerlijkheidshalve moet er bij gezegd worden dat het na het drama van Pasen wel even geduurd heeft voordat ze tot actie kwamen. Ze zagen het na de dood van Jezus niet meer zo zitten, maar toch kregen ze de geest: er ontstond een ‘beweging’ en samen traden ze in het voetspoor van hun leermeester.

Een mooi verhaal dat toch wel actueler is dan op het eerste gezicht lijkt. Er zijn immers veel mensen die te maken hebben met een depressie. Een echte depressie is iets vreselijks: opzien tegen elke morgen, elke nieuwe dag. Maar somberheid of tot weinig komen (ook al heet dat misschien niet meteen depressief) is even goed iets waar mensen niet naar uitkijken. En het moet gezegd: somberheid ligt op de loer. Er zijn dagen genoeg dat de kranten nog meer ellendeverhalen brengen dan normaal: de rampzalige toestanden in ouderenzorg of jeugdzorg, de hopeloze situatie in Syrië en Irak. IS is verslagen, de vliegtuigen en bevrijdende troepen zijn vertrokken maar dorpen en steden liggen nog in puin en er is nog geen toekomst voor mensen die opnieuw zouden willen beginnen. Het lijkt er op dat we de echte slachtoffers al vergeten zijn, nu de dreiging van IS voor de westerse landen voorbij is. Een situatie die zonder echte opbouwende hulp binnen enkele jaren opnieuw tot geweld zal leiden. En zo kun je nog wel tien dingen noemen. Het gevaar is dat angst ons leven verpest en dat we alleen nog bezig zijn met verdedigen van wat we belangrijk vinden om te houden. Maar wat vinden we belangrijk? En waarom?

Sommige mensen zeggen dan: ik ben maar een heel klein nietig onderdeel van het geheel, wat doe ik er eigenlijk toe? Dat is waar maar ook een deprimerende gedachte. In mijn opvatting (sommigen zeggen liever: voor God) heeft ieder mens waarde, maar het is vooral belangrijk dat die gezien wordt. De omgeving, de ander, geeft een mens betekenis. Ons denken in de Westerse cultuur is individualistisch georiënteerd. Van kinds af aan wordt ons geleerd te werken voor eigen succes, eigen bezit, eigen... Als we de gestelde doelen niet halen hebben we gefaald en zo beoordelen we, denk ik, ook onze medemensen. Onze waarde wordt niet afgemeten aan de waarde van de gemeenschap waartoe we behoren en vaak ook niet aan de rol die we in die gemeenschap spelen.

Het is van onschatbaar belang dat mensen het gevoel hebben erbij te horen. Het is net zo belangrijk dat mensen zich verbinden en zich ergens sterk voor maken. Op het moment dat dat gebeurt, smelten somberheid en depressiviteit weg. Mensen hebben de geest gekregen, hebben geloof in mogelijkheden en hopen op resultaten.

JvdB